

Arrest

nr. 95 885 van 25 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. GEUKENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 9 april 2012 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die de volgende dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het wijk Karte-i-Mamuri van het stad Kaboel van de provincie Kaboel. U bent een soennitische moslim en Pasjtoen van etnische origine. U werkt sinds 1383 (2004 in de westerse kalender) tot uw vertrek uit Afghanistan als chauffeur bij het Ministerie van Water en Energie. Na de bewindswisseling binnen de ministerie begon u te werken als persoonlijke chauffeur van minister Ismail Khan. Op een avond, nodigde Qudret, één van de lijfwachten van Ismail Khan, u uit voor een bijeenkomst in Paghman. De plaatselijke mawlawi vergezelde jullie bij deze bijeenkomst. De mawlawi begon tijdens en na het eten te preken over religie en begon te spreken over jihad. Hij was van mening dat Ismail Khan de Amerikanen en de Europeanen diende en dat zijn dood deel zou uitmaken van de jihad waar hij voor streed. Hij vroeg u hem daarin te vergezellen en stelde voor uw wagen te laden met explosieven en ermee het ministerie binnen te rijden. U weigerde en werd meegenomen en geslagen door de lijfwachten van de mawlawi. Uiteindelijk stelde u in te gaan op hun vraag. Ze lieten u gaan en zouden later de explosieven naar uw huis brengen. Thuis aangekomen vertrok u samen met uw vrouw en kinderen naar het huis van uw zus. Daar vertelde u het hele verhaal aan uw schoonbroer. U belde de persoonlijke assistent van de minister om hem te vertellen dat uw schoonvader ziek was en dat u hem voor een week zou gaan bezoeken. Ongeveer een uur later verliet u het huis van uw zus en u ging samen met uw zus en familie onderduiken bij uw oom in Khair Khana in Kaboel stad. Op 17 mizan 1390 vertrok u samen met uw vrouw M.(...) W.(...) (O.V. 6.992.206) en kinderen uit Afghanistan en reisde u naar België waar u op 9 april 2012 aankwam en de volgende dag een asielverzoek indiende.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie neer van uw taskara, een kopie van uw rijbewijs, een kaart van de administratie van de ministerie van Energie en Water, een toelatingskaart om met geblindeerde ruiten te rijden, een badge van chauffeur van de ministerie van Energie en Water, een tweede badge van chauffeur van de ministerie van Energie en Water, meerdere foto's en een uittreksel van de ministerie betreffende een premie.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u er werd gevisieerd door de taliban omwille van uw activiteiten als chauffeur van de minister van energie en water, Ismail Khan. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. Vooreerst moet er worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw activiteit als zijnde chauffeur van minister Ismail Khan. In het kader van uw asielverzoek slaagt u er immers niet in uw beweringen omtrent de oorzaak van uw problemen in Afghanistan – uw werk als persoonlijke chauffeur van Ismail Khan – aan te tonen. Uw verklaringen over uw functie zijn immers allerm minst overtuigend. Zo is het in de eerste plaats erg verwonderlijk dat u er, ondanks het belang van uw aanstelling als de persoonlijke chauffeur van Ismail Khan, niet slaagt uw aanstelling chronologisch te situeren (CGVS, p. 18). U gaf wat dit betreft aan zich het exacte tijdstip niet te herinneren en bleek zelfs niet in staat te zijn uw aanstelling te situeren ten opzichte van het aantreden van Ismail Khan als minister (CGVS, p. 17, 18). Uw verwijzing naar uw beperkte scholing als verklaring voor deze lacune in uw verklaring (CGVS, p.18) overtuigt niet aangezien ook van een ongeschoold persoon enig tijdsbesef kan worden verondersteld. Verder dient te worden vastgesteld dat u zich eveneens opvallend weinig herinnert over belangrijke momenten en evenementen die betrekking hebben op uw functie als chauffeur van Ismail Khan. Het is uiterst bevreemdend dat u er helemaal niet in slaagt om concrete voorbeelden te geven van belangrijke (officiële) evenementen waar u de minister in het laatste jaar voor uw vertrek naartoe reed. De begrafenis van Ustad Rabbani, het hoofd van de partij van Ismail Khan Jamiat-e Islami, is de enige gebeurtenis dat u kunt opnoemen (CGVS, p.25). Deze gebeurtenis weet u dan weer exacter te situeren dan dat ze voor uw vertrek uit Afghanistan plaatsvond (CGVS, p. 21). Dit is uiterst vreemd temeer daar een aanslag op een politiek medestander van Ismail Khan ook gevolgen moet hebben gehad voor de inschatting van de dreiging ten opzichte van zijn persoon en u dus onmogelijk kan zijn ontgaan. In dit licht is het ook zeer verwonderlijk en allerm minst aannemelijk dat u als persoonlijke chauffeur van een minister de presidents- en parlementsverkiezingen niet kan situeren (CGVS, p.18, 19, 22). Van een persoon die gedurende de laatste 6-7 jaren de persoonlijke chauffeur zou zijn geweest van Ismail Khan, kan men echter redelijkerwijze verwachten dat hij verschillende officiële evenementen kan aanhalen waar hij de minister naartoe bracht en dat hij verkiezingen in zijn land van herkomst weet te situeren.

Overigens moet ook wat betreft uw beweringen over de manier waarop u het tot persoonlijk chauffeur van Ismail Khan schopte worden gesteld dat dieweinig aannemelijk zijn. U stelde over de keuze van Ismail Khan dat hij kennismakte met uw rijstijl toen u chauffeur was van de wagen van zijn lijfwachten die zijn wagen begeleidde. Hij zou van uw rijstijl hebben gehouden en, aangezien de chauffeurs die hij uit Herat had meegebracht onervaren waren, u hebben aangesteld als zijn persoonlijke chauffeur (CGVS, p.18). Gezien het belang van stam- en clanverbanden en de veiligheidsoverwegingen die spelen bij de aanstelling van een persoonlijke chauffeur van een minister in Afghanistan, is deze versie van de feiten echter onaannemelijk. Zo blijkt u een, weliswaar Dari-talig, Pasjtoen uit Kaboel te zijn (CGVS, p. 4, 6) terwijl uit informatie blijkt dat Ismail Khan een uit Herat afkomstig Tadzjiek is. Dat u in dit licht zonder al te veel veiligheidcontrole de job van persoonlijk chauffeur zou zijn toevertrouwd is weinig aannemelijk.

De geloofwaardigheid van uw beweringen omtrent de oorzaak van uw problemen in Afghanistan wordt verder ondergraven door de vaststelling dat de bewijswaarde van de documenten die u ter ondersteuning van uw verklaringen hieromtrent voorlegde ernstig wordt ondermijnd. Zo moet wat betreft de badge die u aanbrengt als bewijs van uw job als chauffeur van Ismail Khan worden opgemerkt dat de taskaranummer op uw badge (345645) niet overeenstemt met uw taskaranummer op uw taskara (300699). Aangezien deze badge zoals u zelf aangaf tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal (CGVS, p.31) dienst deed als identificatiemiddel is het totaal onaannemelijk dat men in dit document een dergelijke fout maakt zonder deze recht te zetten in een nieuw, vervangend document. Geconfronteerd met deze discrepantie komt u niet verder dan te stellen dat u zich herinnert dat er een fout werd gemaakt. Een verdere verklaring hieromtrent geeft u niet (CGVS, p.32). Verder blijkt in verband met dit document dat er een stuk van werd afgesneden, waardoor een deel van de stempel en van de handtekening die erop werden geplaatst verdwijnen, hetgeen minstens als opmerkelijk moet worden bestempeld. Wat betreft de tweede badge die u voorlegt moet worden opgemerkt dat de bloedgroep die op deze badge vermeld staat (BRH-) niet overeenkomt met het bloedgroep op de andere badge (ARH+) en op uw rijbewijs (BRH+) wordt vermeld.

Overigens blijkt de handtekening die figureert op de kaart van de administratie van de ministerie niet overeen te komen met de handtekeningen die u in het kader van uw asielerzoek op diverse documenten plaatste, zoals bijvoorbeeld op uw verklaring dd. 10/04/2012, de bijlage 26 en de vragenlijst van het CGVS (zie administratieve dossier). Gezien de bovenstaande vaststellingen zijn deze documenten niet van aard om uw beweringen omtrent uw activiteiten in Afghanistan te ondersteunen maar doen ze integendeel af aan de geloofwaardigheid ervan.

De hiaten in uw kennis met betrekking tot uw functie ondermijnen de geloofwaardigheid van uw bewering dat u de persoonlijke chauffeur van Ismail Khan bent geweest. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen omtrent de oorzaak van uw problemen in Afghanistan kan er logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan de gevolgen die dit met zich zou hebben meegebracht. Er moet dan ook worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u aangebrachte documenten zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen en kunnen de bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Inzake het uittreksel betreffende uw aantal jaren dienst voor het bekomen van een premie moet immers worden vastgesteld dat dit document naar het presidentieel paleis diende te worden verzonden om een premie te kunnen bekomen (CGVS, p. 32). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u nog altijd beschikt over het origineel ervan. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt overigens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op de niet-reguliere wijze documenten kunnen verkregen worden. Veel documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door de Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Gezien bovenstaande vaststelling, kan dit document ter bevestiging van uw tewerkstelling dan ook niet overtuigen.

Uit het kopie van uw rijbewijs en uit de toelatingskaart om met geblindeerde ramen te rijden blijkt dan weer op geen enkele manier dat u als chauffeur werkte voor Ismail Khan. Deze documenten tonen dan ook niet aan dat u effectief de persoonlijke chauffeur was van Ismail Khan. Ook de foto's die u voorlegt zijn niet van aard om de eerder aangehaalde appreciatie om te buigen. Ze bieden immers geen uitsluitsel over wanneer en in welke omstandigheden deze foto's werden genomen. Bovendien hebben dergelijke documenten slechts waarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielerlaas. Omwille van een opmerkelijk vaststelling met betrekking tot één van de foto's kan overigens ernstig worden getwijfeld aan de authentieke herkomst van de foto's. Op één van de foto's blijkt immers een onverklaarbare witte streep te zijn verschenen achter u en uw gezelschap. Wat betreft de kopie van

uw taskara dient te worden gesteld dat deze identiteitskaart betrekking heeft op uw identiteit, een gegeven dat op zich hier niet wordt betwist. Tot slot kan wat betreft uw documenten worden gesteld dat zij niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet te herstellen aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisereerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisereerd.

Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat ervoor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, en van de motiveringsplicht en het zekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij weinig geschoold is waardoor hij niet de minste kennis heeft van data. Enkel data die hem werden medegedeeld kon hij onthouden evenals andere bekende data, aldus verzoeker die eraan toevoegt dat hij zich perfect herinnert wanneer hij Afghanistan precies verliet aangezien dit de laatste keer was dat hij zijn familie zag en dit een blijvende weerslag op zijn leven heeft gehad. Dit is echter niet het geval met betrekking tot zijn werk waarvan hij enkel kan meedelen in welk jaar hij werd tewerk gesteld. Verzoeker wijst erop dat hij op het moment van zijn tewerkstelling nog gewoon chauffeur was en hij acht het in dit opzicht niet verwonderlijk dat hij zijn eerste werkdag niet kon situeren ten opzichte van de aanstelling van Ismail Khan als minister. Verzoeker geeft ook aan dat hij toen nog geen enkele band had met de heer Khan en het hem dan ook weinig uitmaakte wie nu precies minister was, mede gezien zijn gebrek aan interesse in de politiek.

Verzoeker wenst er ook op te wijzen dat hij buiten met zijn vrouw en enkele collega's met niemand contact had, waardoor hij niets afwist van wat er zich precies in de andere departementen afspeelde. Het feit dat hij niet op de hoogte was van de politieke verkiezingen wijt hij aan zijn gebrek aan politieke interesse.

Wat het bekomen van zijn job betreft, meent hij dat de gedachtegang van het Commissariaat-generaal absoluut niet kan worden gevolgd. Volgens hem gaat de commissaris-generaal eraan voorbij dat hij al volledig gescreend werd door allerhande veiligheidsdiensten toen hij als chauffeur aan het werk ging bij de regering. Hij wijst er in dit verband ook op dat ASO zijn toelating heeft ondertekend, en alzo erkent dat hij geen gevaar betekent voor de gemeenschap. Volgens verzoeker was er in feite dus gewoon sprake van een promotie binnen de interne dienst toen hij chauffeur werd van Ismail Khan, en wist men reeds met wie men te maken had. Het zou dan ook onlogisch zijn dat men dan weer alles zou natrekken en dat een minister zich op dergelijke momenten zou bezighouden met stam- en clanverbanden. In een explosief land als Afghanistan is goed en betrouwbaar personeel voor hooggeplaatsten een hoofdbekommernis, waarbij men dan ook over de stam- en clanverbanden heen kijkt, aldus verzoeker.

Voorts geeft verzoeker aan dat hij desgewenst meer persoonlijke informatie, zoals telefoonnummers en dergelijke, over Ismail Khan kan aanbrengen in een nieuw verhoor, hetgeen zou moeten bewijzen dat hij wel degelijk de persoonlijke chauffeur was van minister Khan en zeer dicht bij hem stond. Hij wijst er tevens op een aantal nieuwe documenten vanwege de regeringsinstanties bij te brengen, alsook zijn rijbewijs en bankkaarten. Verzoeker stelt dat er bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst sprake is van een reëel risico op ernstige schade. Hij merkt op Afghanistan in allerijl te zijn ontvlucht en stelt dat daarbij zijn primaire aandacht niet uitging naar de documenten die hem zouden kunnen helpen bij zijn asielaanvraag, aangezien zijn eigen veiligheid uiteraard de voornaamste bekommernis was. Hij voegt er vervolgens aan toe dat hij toch veel documenten kan voorleggen en zich speciaal de moeite heeft getroost, met het risico dat hij anderen in gevaar zou brengen, om contact op te nemen met mensen uit zijn vaderland om bepaalde documenten en stukken bij te brengen. Die nieuwe gegevens, waaronder officiële briefwisseling vanwege de regering, tonen volgens verzoeker aan dat hij wel degelijk de persoonlijke chauffeur van minister Ismail Khan was. Ze bewijzen dan ook dat een eventuele terugkeer wel degelijk gevaar inhoudt. Verzoeker poneert dat er dus wel degelijk een reële kans op ernstige schade door vervolging of lijden bestaat. Enerzijds zal de regering, zo stelt hij, hem wensen te straffen voor zijn "*dissertatie*" (sic), nu hij niets gemeld heeft van de mogelijke dreiging ten opzichte van minister Khan en hij zonder enige melding gevlucht is. Anderzijds zit, aldus verzoeker, ook de taliban hem op de hielen: zij hebben hem meermaals met de dood bedreigd en afgeranseld. Volgens verzoeker kan er dan ook geen twijfel over bestaan dat er een "*Jihad op zijn hoofd staat*" (sic).

Verzoeker wenst op te merken dat er in Afghanistan minder belang wordt gehecht aan bepaalde informatie, doch door de ambtenaren meer gebruik wordt gemaakt van de copy-paste methode. Hierdoor staan er dan ook verschillen op bepaalde documenten, aldus verzoeker. Voorts verwijst hij naar een als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegd medisch verslag waaruit blijkt dat hij nog steeds last heeft van angststoornissen en depressies ingevolge hetgeen hij in Afghanistan heeft meegemaakt. Het feit dat bepaalde van de aangebrachte foto's en documenten vervalsingen zijn of kunnen zijn, is een gemakkelijke opmerking volgens verzoeker die eraan toevoegt dat de commissaris-generaal nalaat ook maar enig bewijs hiervan bij te brengen. Bovendien, zo vervolgt hij, komt de commissaris-generaal niet

verder dan één foto in twijfel te trekken, omwille van een onverklaarbare witte streep op de achtergrond. Verzoeker stelt dat eraan voorbij wordt gegaan dat de foto's in Afghanistan zijn getrokken en dus de hele weg naar België hebben afgelegd. Voorts verwijst hij naar een verslag van UNHCR van 17 december 2010 waarin duidelijk wordt vermeld dat er een verhoogd risico is voor alle medewerkers van de regering. Verzoeker, die ook opmerkt dat de taliban duidelijk heeft gemaakt dat wanneer, hij zou vluchten of uit de biecht zou klappen hij en zijn gezin het niet zouden overleven, wijst verder op drie bijgebrachte krantenartikels die volgens hem aantonen dat de veiligheidssituatie in Kabul recent zeer verslechterd is, waardoor nog maar weinig waarde kan worden gehecht aan het oudere UNHCR-verslag van 2010 waarop de commissaris-generaal zich baseert. Daarnaast laat hij gelden dat uit de bestreden beslissing tevens kan afgeleid worden dat de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft op waarschijnlijkheden en mogelijkheden. Zo wordt, aldus verzoeker, meermaals gesteld dat *“het niet aannemelijk is”* of dat *“het opmerkelijk is”* of dat *“het kan wijzen op”*. Nergens wordt zwart op wit gesteld dat bepaalde van zijn beweringen foutief zijn. Aldus, zo meent verzoeker, neemt de commissaris-generaal een beslissing op basis van feiten die niet zeker zijn of vaststaan, doch op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden. Verzoeker stelt dat dit geenszins de bedoeling kan zijn en hiermee wordt ingegaan tegen het beginsel van de rechtszekerheid en de motiveringsplicht. Verzoeker besluit dat hij omwille van zijn functie wel degelijk een doelwit is van zelfmoordterroristen en dat er aldus een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad merkt op dat het middel niet ontvankelijk is voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze wetsbepaling wordt geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. In zoverre verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering de persoonlijke chauffeur te zijn geweest van minister Ismail Khan, (ii) derhalve geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij omwille van die functie zou hebben ondervonden, (iii) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat, en (iv) de door verzoeker aangebrachte documenten niet van aard zijn voormelde conclusies te wijzigen.

2.3. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan erkend worden als vluchteling en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft immers terecht geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering de persoonlijke chauffeur te zijn geweest van minister Ismail Khan. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker zich niet kan herinneren wanneer hij precies als chauffeur van Ismail Khan in dienst trad gelet op het belang van deze functie. Het feit dat hij weinig geschoold is neemt niet weg dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zijn aanstelling als persoonlijke chauffeur van een minister, een belangrijke gebeurtenis in zijn leven, nauwkeurig in de tijd kan situeren. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, kan ook van een niet- of laaggeschoold persoon enig tijdsbesef worden verondersteld, zeker wat betreft de belangrijke gebeurtenissen in zijn leven.

Voorts blijkt verzoeker zich opvallend weinig te herinneren van belangrijke evenementen die betrekking hebben op zijn beweerde functie als chauffeur van minister Khan. Zo kon hij op de vraag om concrete

voorbeelden te geven van officiële evenementen waar hij de minister het laatste jaar voor zijn vertrek naartoe reed, slechts één voorbeeld geven, met name de begrafenis van Ustad Rabbani, het hoofd van de partij van Ismail Khan, Jamiat-e Islami. Bovendien kon hij deze gebeurtenis niet exacter in de tijd situeren dan dat ze ergens voor zijn vertrek uit Afghanistan plaatsvond (*Ibid.*, p. 21 en 25). Gelet op zijn verklaring de laatste zes of zeven jaren tot aan zijn vertrek de persoonlijke chauffeur te zijn geweest van minister Khan en deze dag in dag uit naar allerlei belangrijke vergaderingen en evenementen te hebben vervoerd in verschillende provincies van het land, kon van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht verschillende gebeurtenissen en officiële plechtigheden op te noemen waar hij de minister naartoe zou hebben gebracht. In het licht van zijn functie is het eveneens weinig aannemelijk dat verzoeker de laatste presidents- en parlementsverkiezingen in zijn land van herkomst zelfs niet bij benadering kan situeren. Dit klemmt des te meer nu verzoeker verklaarde tijdens de laatste presidentsverkiezingen in Afghanistan niet te hebben gestemd omdat hij toen hoofdzakelijk bezig was met de minister voor diens campagne in Herat waardoor kan verwacht worden dat hij deze in de tijd kan situeren. Verzoekers laaggeschooldheid, waardoor hij niet de minste kennis zou hebben van data en deze moeilijk kan onthouden, vermag net als zijn gebrekkige interesse in de politiek geenszins zijn onwetendheid hieromtrent te verklaren of te rechtvaardigen.

Ook de wijze waarop verzoeker het tot de persoonlijke chauffeur van minister Khan zou hebben gebracht, eerst als chauffeur van de wagen van de lijfwachten die de wagen van de minister begeleidde en nadien als persoonlijk chauffeur van de minister is niet aannemelijk. Verzoekers stelling als zou bij de selectie van personeel voor hooggeplaatste personen geen of weinig rekening worden gehouden met stam- en clanverbanden is weinig ernstig en kan geenszins worden gevolgd. Afkomst, stam, en etnie zijn in Afghanistan immers van primordiaal belang. Derhalve is het, gelet ook op de veiligheidsoverwegingen die bij een dergelijke vertrouwelijke aanstelling spelen, weinig aannemelijk dat verzoeker, een Pasjtoen uit Kabul, zonder al te veel veiligheidscontrole de job van persoonlijk chauffeur van Ismail Khan, een Tadzjiek afkomstig uit Herat, zou zijn toevertrouwd. Zelfs al zou het gaan om een promotie binnen een interne dienst, dan nog kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de aanstelling tot een dergelijke vertrouwelijke functie gepaard zou gaan met een verregaande veiligheidscontrole. Aan de door verzoeker beweerde wijze waarop hij zou zijn aangesteld als persoonlijk chauffeur van minister Ismail Khan kan gelet op het voorgaande geen geloof worden gehecht.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas komt verder in het gedrang door de stukken die hij dienaangaande neerlegde. De commissaris-generaal stelde vast dat het taskara-nummer op de badge die verzoeker aanbrengt als bewijs van zijn job als chauffeur van Ismail Khan niet overeenstemt met het taskara-nummer vermeld op zijn taskara. Bovendien blijkt er een stuk van die bewuste badge verwijderd te zijn waardoor een deel van de stempel en van de handtekening die erop werden geplaatst ontbreken. Voorts vermelden twee andere badges en zijn rijbewijs elk een andere bloedgroep, met name BRH-, ARH+ en BRH+. Verder komt de handtekening op de kaart van de administratie niet overeen met de handtekeningen die verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag op diverse documenten plaatste, zoals op de bijlage 26 en de vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Een van de bijgebrachte foto's bevat een onverklaarbare witte streep tussen verzoeker en zijn gezelschap, wat doet twifelen aan de authentieke herkomst van die foto's. Verzoekers uitleg dat die foto's in Afghanistan zijn getrokken en dus een hele weg hebben afgelegd, biedt geen afdoende verklaring voor deze pertinente vaststelling, gelet ook op het gegeven dat de zestien andere neergelegde foto's niet een dergelijke streep vertonen. Verzoekers verklaring als zouden de verschillen op bepaalde documenten te wijten zijn aan het feit dat in Afghanistan minder belang wordt gehecht aan bepaalde informatie, doch er door de ambtenaren meer gebruik worden gemaakt van de copy-paste methode is allerm minst ernstig en geenszins een aannemelijke verklaring voor bijvoorbeeld de vaststelling dat enkele van de badges en een kopie van verzoekers rijbewijs allen een verschillende bloedgroep vermelden. Gelet op het voorgaande, kan aan voormelde eerder door verzoeker aangebrachte stukken geen bewijswaarde worden toegekend.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat en vermogen geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Wat de documenten beweerdelijk afkomstig vanwege de regeringsinstanties betreft, stelt de Raad vast dat deze niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad deze conform artikel 8 van PR RvV, niet in overweging neemt. Bovendien dienen documenten om er bewijskracht aan te kunnen ontleen, ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). Betreffende de kopieën van foto's die hij eerder aanbracht, werden reeds twijfels geplaatst bij de authenticiteit ervan. Bovendien geven foto's geen uitsluitel over wanneer en in welke omstandigheden ze werden genomen. De kopieën van verzoekers bankkaarten brengen niets wezenlijks bij aan zijn relaas. Het doktersbriefje geeft geen

uitsluitseel over de oorzaken of omstandigheden van de daarin beschreven psychische en medische problemen. Deze stukken vormen geen bewijs van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

De door verzoeker bijgebrachte stukken bij zijn brief van 10 januari 2013 met betrekking tot zijn tewerkstelling (stukken nr. 2), bevestiging aanval door zelfmoordterrorist door de veiligheidsdiensten (stuk 3), de toestemming van de minister van Binnenlandse Zaken om met gepantserde wagens te rijden (stuk 4), de toestemming gegeven aan verzoeker om met de gepantserde wagen van Ismail Khan naar de garage te gaan (stuk 5), kopie taskara van verzoeker (stuk 6) en kopie van de taskara van verzoekers vader zijn geen van allen vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat de Raad deze conform artikel 8 van het PR RvV, niet in overweging neemt. De USB-stick die verzoeker ter zitting neerlegt vertoont een filmpje waarop Ismail Khan te zien is vergezeld van verschillende personen waaronder verzoeker. Dat verzoeker te zien is in het gezelschap van Ismail Khan is echter geen bewijs van zijn bewering gedurende jaren de persoonlijke chauffeur te zijn geweest van voornoemde, temeer nu verzoeker gelet op wat voorafgaat vage verklaringen aflegde over zijn functie als chauffeur, deze chronologisch niet kon duiden en hij bovendien een aantal bewijzen neerlegde die om reden supra uiteengezet van iedere bewijswaarde ontdaan zijn.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden jarenlange functie als persoonlijk chauffeur van minister Ismail Khan, kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die hij beweerdelijk omwille van zijn job met de taliban zou hebben gekend. Evenmin kan geloof worden gehecht aan zijn bewering bij een eventuele terugkeer ook problemen te zullen krijgen met de regering omwille van zijn desertie en het feit dat hij hen niet zou hebben geïnformeerd over de mogelijke dreiging jegens de persoon van minister Khan.

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat tot slot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, is de Raad van mening dat verzoeker naar Kabul kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van die bepaling van de vreemdelingenwet. Burgers in de stad Kabul lopen op dit ogenblik, zoals het Commissariaat-generaal ook terecht oordeelde, geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van voornoemde bepaling van de vreemdelingenwet. Uit het als bijlage aan de verweernota gevoegde Cedoca-rapport blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is (*'Subject Related Briefing – "Afghanistan"- "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)'" updated 14 oktober 2011*). ICRC (International Committee of the Red Cross) maakt een onderscheid tussen combat zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de provincie Kabul heeft er sinds 2009, zo stelde Afghan NGO Safety Office (ANSO) vast, een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie plaatsgegrepen, behalve in het district Surobi. ANSO beschouwt de provincie als een met een lage onveiligheid. De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde artikels van UNHCR d.d. 2 en 7 augustus 2012 inzake een bomaanslag van de taliban in Kabul en de dood van 5 personen in de Afghaanse hoofdstad door Afghaanse troepen die zo een geplande aanslag verijdelden, doen geen afbreuk aan voormelde objectieve, gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie. Ze ondersteunen ook de vaststelling dat in de Afghaanse hoofdstad de gewelddadige incidenten in de regel gericht worden tegen militaire groepen. In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), te toetsen oordeelde overigens ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). De Raad wijst erop dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet). Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” wijzigd niets aan hetgeen voorafgaat.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER